

1065 3die Beh. af Lovf. om Vortforp. af Fæsteg. efter Fdn. af 15de Juni 1792 § 11. 1066

fuldkommen rigtigt, hvad jeg sagde, at i Udvalget havde det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Larsen) undladt at stille dette Forslag, som vi idag forhandle, paa Grund af den høitærede Ministers bestemte Udtalelse imod det.

Formanden: Det 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig) har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Madvig: Jeg har aldrig misfjendt, at ved Contracter af den Art maa det Materielle, Spørgsmaalet om, hvor Meget der skal gives, være frit; jeg har talt om, at Contractsfor- men maa være bunden og bestemt.

Formanden: Det 7de kongevalgte Medlem har Ordet.

Udsig: Det er kun et Par Bemærninger, som jeg vil tillade mig at føie til mit Tidligere, forsaavidt dette mulig skulde have givet Anledning til Misforstaaelse. — Hvad det Spørgsmaal angaaer, om det er af nogen stor Interesse, at det ved den foreslaaede Lov forbydes at tage nogen Recognition i de heromhandlede Forhold, da skal jeg ikke nu gaae nærmere ind derpaa, thi det ligger jo ikke for, idet der ikke er stillet noget Vædringsforslag derom. Jeg skal saaledes kun bemærke, at jeg ganske vist indrømmer den høitærede Minister, at der er en Forskjel mellem Recognitionens og Indfæstningsforholdet, den Forskjel nemlig, som Loven af 19de Februar 1861 medfører derved, at den i Fæsteforholdet giver Afgang til under visse Omstændigheder at faae en Deel af Indfæstningen tilbagebetalt. Dette forekommer mig imidlertid at være noget mindre Betydende. Hvad dernæst angaaer den Bemærkning af den høitærede Indenrigsminister, at det er af Bigtighed, at det nu forbydes at betale en Recognition, f. Ex. efter Forløbet af de 9 første Forpagtningsaar, idet der, hvis en Recognition til den Tid kunde

betinges betalt, da derigjennem vilde kunne opnaaes accurat det Samme, som der kan opnaaes ved en Forhoielse af den aarlige Afgift efter de 9 Aar, — da maa jeg selvfølgelig indrømme, at det er fuldkommen vist, at en saadan Recognition, som skulde betales i Løbet af Forpagtningstiden, vilde være meget uheldig, men jeg antager, at det dog vel ikke egentlig er nogen Recognition af den Art, som man væsentlig har tænkt paa, naar man har villet forbyde at tage mod Recognition; det har dog nok navnlig været Recognition ved Forpagtningens Tiltrædelse, som man har havt for Øie. Imod Betingelsen af saadanne Recognitioner i Løbet af Forpagtningstiden maatte der ganske vist træffes Foranstaltninger, hvis der skulde vise sig nogen Anledning dertil. — Det er fuldkomment vist, at der er steet en stor Forbedring i det foreliggende Lovforslag, sammenlignet med det Lovforslag, som indkom hertil ifjor fra Folkethinget, derved at der i dets §. 2 er blevet føiet til, at Forskjellen mellem den lavere aarlige Afgift i de første 9 Aar og den senere høiere Afgift kun maa udgjøre $\frac{1}{5}$ af denne sidste. Det anerkjender jeg fuldstændig. Men, hvad der for mig er Spørgsmaalet, og hvad der for mig maa være det Uvulkomme ved den hele Sag — i hvilken Henseende jeg dog indrømmer, at Andre mulig kunne have en mere begrundet Mening end jeg — det er, om denne $\frac{1}{5}$ ikke allerede maa siges at udgjøre en ikke saa ganske ubetydelig Forskjel. Jeg har tænkt mig, at denne Forskjels Betydning meget maatte komme til at berøve paa, hvorledes de paagjældende Sorder vare beskafne. Jeg kan godt forstaae, hvad der blev bemærket af en æret Rigsdagsmand for 8de Kreds (Bonne) om, at en saaledes stigende Afgift kan være overmaade hensigtsmæssig og kan findes aldeles naturlig, hvor der er Tale om Sorder, der trænge til en stærk Opdyrking; naar der derimod er Tale om Sorder, der allerede ere og maastee længe have været i en stærk og kraftig Dykningstilstand, saa